

MIDNATTSRÖPET

Maranata! Du vår Herre kom!

Fråga efter forntidens stigar

"Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så ska ni finna ro för era själar."

Temanummer:

Förföriska vindar över svensk kristenhet

Undervisning av Stig Andreasson

Katolicismen - förr och nu

Text av Arne Imsen

Vad händer på Bjärka-Säby?

Pingst verkar ha tappat pingstens teologi

– Bed för missionen i Rumänien

Paulus Eliasson rapporterar

Församlingen på Dal i Norge har sedan ungefär 20 år tillbaka ett missionsarbete i Rumänien. Framför allt arbetar vi på tre platser där vi har församlingar, runt staden Arad i västra Rumänien. Jag vill nämna något om vad som sker just nu för att lägga fram missionsarbetet som ett angeläget böneämne. Vi är i stort behov av förbön då arbetet är ganska omfattande och till stora delar vilar på några få syskon som ger sig helhjärtat.

Ett böneämne är hjälptransporterna. Vårt arbete består bland annat av att vi skickar kläder och ting från Norge till Rumänien, ungefär en långtradare om året. Landet är naturligtvis präglat av den pågående pandemin, och det är en av anledningarna till att vi inte har kunnat skicka ner någon hjälptransport från Norge på över ett år. Vi skulle ha skickat ner den ungefär nu men det har blivit fördröjt på grund av pandemin. Vi börjar få ganska mycket med kläder och annat på vårt lager, men vi får antagligen vänta tills pandemin är över innan vi skickar transporten.

Så vill jag gärna be om förbön för församlingarna. De tre platserna där vi har möten heter Sântoma, Adea och Țipar (uttalas Tsipar). Sântoma är en ganska liten by där det kommer ungefär 10-15 personer på varje möte, medan Adea är en lite större församling, där det handlar om ca 30 som samlas, och i Țipar är det ännu något fler som kommer tillsammans. I Țipar och Adea har vi framförallt romska syskon. De är rumänska medborgare, men de flesta av dem talar ungerska.

Jag ska nämna några syskon som behöver förbön. En syster i församlingen i Adea heter Ekaterina, men kallas för Titsa. Hon är omkring 60 år, och blev änka för några veckor sedan. Hennes man, som inte var troende, hade stora alkoholproblem och hade därför dålig lever. På grund av sina leverproblem blev han för en tid sedan

körd till sjukhuset. Där blev han väldigt sjuk, och opererades, men drabbades av komplikationer och dog. Läkarna säger att han fick Covid-19 vid operationen och att det var det han dog av. Hur det än var med den saken så dog han och vår syster lämnades ensam. Hon har barn, men de flesta har flyttat ut ur landet och några har hon nästan ingen kontakt med.

Det var när jag kom till Rumänien som jag förstod mer av vad Bibeln menar när den talar om änkor. Jag kände inte så många änkor innan, och de jag kände verkade inte ha det så svårt i livet rent materiellt. Men det är en äldre kultur i Rumänien, och de som mister sin man på ett eller annat sätt är väldigt utsatta, och den här systemen är verkligen det. Var med och be för Ekaterina som nu är en ensamstående änka i församlingen.

När vi berättade om Ekaterinas situation för syskonen i Sântoma, sa de genast: "Kan vi inte ta upp ett offer för henne?" Vi har inte haft som vana i församlingen att ta upp offer, eftersom det är väldigt fattiga syskon det är tal om här, men på sista tiden har faktiskt syskonen i alla tre församlingarna pratat om att börja ta upp offer för olika ting som är angelägna. De själva har tagit initiativet för att vara med och hjälpa till och stödja församlingens arbete på olika sätt, och det upplever vi som en stor välsignelse. Ekaterina har idag en pension som motsvarar ungefär dryga

300 svenska kronor i månaden. Saker och ting är naturligtvis billigare här i Rumänien, men 300 kronor kommer man verkligen inte långt med. Syskonen i Sântoma tog inte bara upp ett väldigt rikt offer, de kom också med mat; de tog av vad de själva hade i skafferiet och de handlade mat, så vi fick med oss fyra stora kassar med matvaror, och en rik gåva till Ekaterina. Sântoma-församlingen är en mindre församling, men de har det lite bättre ekonomiskt ställt. De är inte rika på något sätt, men de klarar sig. De hade det värre för 20 år sedan, men har genom missionsarbetet fått mycket hjälp, och de flesta klarar sig nu ganska bra. Detta är ett tacksägelseämne. Vi har fått se människor gå från att vara behövande till att ge ut av sig själva, och det har vi upplevt gång på gång.

En av de som har lyfts upp ur djup fattigdom är Viorica. Det har absolut inte skett bara genom vår insats, men vi har fått vara med och hjälpa henne och hennes familj. Viorica kom för några veckor sedan med ett förslag om vi kunde göra någonting för en fattig familj hon känner; ge dem lite kläder, ge dem lite hjälp. Så nu har hon varit med och packat

ihop hjälp och gåvor till den behövande familjen, och det är ett stort tacksägelseämne för oss att se den här givarglädjen, den utgivande kärleken, ta form hos syskonen.

En annan syster i församlingen i Sântoma heter Maria. Hon bor några kilometer från byn, och vi träffade henne för nu ungefär 20 år sedan. Vi såg då fattigdomen, de dåliga husen, och i ett av dem bodde Maria. Hon frågade oss om vi kunde hjälpa människorna i Sântoma. Så hon var den som introducerade oss för Sântoma. Hon har hela tiden varit en mycket trofast syster, med ett stort hjärta för Guds arbete. Hon var frälst innan vi träffade henne, så hon har också lärt oss många sånger, och har funnit sitt hem i församlingen. Vi hämtar upp henne på väg till vårt möte varje söndag, men nu den senaste söndagen märkte vi på henne att hon inte verkade må så bra. Hon verkade orolig och ledsen, så Camilla pratade med henne. Då kom det fram att hon har varit på en läkarkontroll där det har visat sig att hon har problem med hjärtat. Hon har blivit sjukskriven och måste antagligen genomgå en operation. Jag skulle vilja nämna henne som ett böneämne, syster Maria från Ceala, som platsen heter där hon bor.

Så vill jag också nämna en syster i Tipar, den största församlingen där vi har möten på tisdagar och lördagar. Nu senast var det några som saknades på mötet, och vi fick veta att de var hemma hos en syster som heter Elisabeta för hon var väldigt sjuk. Även hon har problem med hjärtat och har varit på sjukhuset, men de skickade hem henne, eftersom de inte menade sig kunna göra något. Efter mötet gick vi dit och smorde med olja och bad i Jesu namn, medan hon var okontaktbar. Dagen efter fick jag ett meddelande från syskonen att hon mådde mycket bättre, och veckan efter bjöds vi in för att fira hennes födelsedag. Jag vill lägga fram Elisabeta som ett böneämne, för hon är fortfarande inte frisk.

Nu har jag nämnt Ekaterina, Maria och Elisabeta som böneämnen, och församlingen i Sântoma och deras givarglädje som ett tacksägelseämne, och så vill jag till slut också nämna ännu ett

tacksägelseämne, och det skedde helt nyligen i ett möte. En kille på 15 år och en tjej på 17 år, kom och sa att de gärna vill bli döpta. De är ungdomar som växt upp i gemenskapen och troget flera år varit med i barnmöten och sedan allteftersom även i de vanliga mötena. Nu kom de och vill gärna döpas. Ett stort tacksägelseämne och böneämne!

Samtidigt fick vi ett annat besked. Flera har det senaste året blivit döpta, och en del av dem har nu rest ut ur Rumänien för att jobba. En mor berättade att hennes son hade ringt hem och sagt att han inte längre vill vara en kristen, utan vill gå sin egen väg. Hon la fram det som ett angeläget böneämne att hennes son ska komma tillbaka till Gud.

Vi ser att det finns både hopp och förtvivlan, det är både berg och dalar, och det är seger och kamp på de här olika områdena, och därför vill jag gärna vädja till syskon runt omkring i Sverige och var ni än är, att ni gärna får vara med och be för arbetet i Rumänien.

På mitt hjärta ligger främst behov av förbön, men jag förstår och vet att det finns de som vill vara med och offra och ge ekonomisk hjälp, och jag vill nämna några saker som är aktuella just nu. Rumänien är inte lika kallt som Sverige och Norge den här tiden på året, eller överhuvudtaget någon tid på året. Det är alltid varmare, men vi har fortfarande minusgrader på nätterna. Det är kallt och folk här eldar med ved. Det betyder att det är många av de fattiga som fryser eller som ger väldigt stor del av sin inkomst för att få tag på ved. Den här vintern har vi åkt runt och delat ut ved till olika familjer, bland annat till den här änkan som jag nämnde om. Vi köper ett lass för 850 lei, det är ungefär 1 800 kronor. Så delar vi ut det så att ungefär tio familjer har ved för några dagar. Det är naturligtvis inget som löser alla deras problem, men det ger dem en lättnad varje gång vi kan komma med någonting, så de kan använda pengarna de har till mat istället. Fortfarande i ungefär en månad framåt kommer folk att behöva elda ganska mycket.

En annan sak är att vi hjälper en del sjuka med mediciner och läkarbesök. De är beroende av att vi ska kunna hjälpa dem

med det, och det handlar bland annat om dyra hjärtmediciner. Jag vill också nämna en broder, Gyurka, som är 32 år och har lidit av problem med ryggen halva sitt liv. Han har varit hos många läkare, och väntar nu på svar från en specialist som har sagt att han möjligen kan operera honom. Det blir i så fall en kostbar operation som han själv inte kommer ha råd att bekosta.

En sista sak är att det finns en församling till vilka vi har gett ett offer, för de önskar att bygga en församlingslokal. De har en mycket liten lokal, och de hoppas att det inte ska komma någon poliskontroll, för i den lokalen sitter de ganska trångt, och det är olagligt nu under pandemin. Pastorn lägger fram detta som ett böneämne då de har behov av att kunna bygga en större lokal.

Vårt arbete i Rumänien är inte stort eller imponerande på något som helst sätt. Men för oss är det angeläget att vara trogna i den tjänst vi har fått, och vi har lärt oss att vara beroende av Gud. För några veckor sedan läste vi på ett bibelstudium 1 Korintierbrevet 16, där aposteln Paulus talar om sina planer, och säger följande:

”I Efesos stannar jag till pingst, för en dörr står öppen för mig till ett stort och omfattande arbete, och motståndarna är många” (1 Kor 16:8-9).

Jag tror att det är så evangeliet går framåt – genom människor som ser både de öppna dörrarna och motståndet, och sedan säger: ”Där måste jag in!” Och förbön vidgar den öppna dörren och försvagar motståndet, och i den kampen hoppas jag att alla Midnattsropets läsare vill vara med.

*Var med och stöd
missionen i Rumänien.
Maranataförsamlingen
förmedlar din gåva.
Swish: 123 155 15 71
Pg: 44 10 05-6
Märk: Rumänien*

JESUS – den absoluta sanningen

Text: Berno Vidén

Utgångspunkten för den här artikeln är omutlig och kompromisslös. Den handlar om en absolut sanning som förr eller senare kommer att ha inverkan på varje människa som lever på den här jorden. Oavsett om vi kallar oss ateister eller troende så är vi alla underställda denna sanning som är mer solid än något annat som existerar, nämligen: *Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta.*

Namnet och personen är Jesus! Förkastad av sitt eget folk och av en hel värld, gav han sitt liv för hela den mänsklighet som inte ville veta av honom. Han kom med ett budskap om nåd och barmhärtighet till dem som i fientlighet vänt sig mot honom, ett budskap om försoning och upprättelse. Låt försona dig med Gud - genom att ta emot Jesus i ditt liv.

Är det verkligen så enkelt? Ja! Men trots detta enorma budskap, att Gud i sin utgivande kärlek sände sin enfödde Son Jesus hit till denna värld och erbjöd evigt liv åt varje människa, så ser vi hur jorden alltmer uppfylls av hat, själviskhet, orättfärdighet, krig och elände. Till och med i Guds eget namn görs olika maktanspråk som bidrar till att ondska och förvirring sprids. Hur många krig har exempelvis drivits i Guds namn? Hur många har förföljts och torterats genom de mest fruktansvärda maktmedel kyrkan haft till sitt förfogande? Jesus själv sa att hans rike inte är av den här världen, och att den som tar till svärd ska förgås med svärd.

Utanför Jesus finns det inget hopp, ingen räddning för någon. Det borde få oss alla att bli mer Kristuscentrerade i vår förkunnelse och gärning, och att fjärma oss från allt och alla som medvetet förringar Jesus och hans frälsningsverk. Paulus var så intagen av Jesu person att han var beredd att offra allt som avskräde, för att vinna Kristus. Då nämnde han dels sådant som människor van-

ligtvis ser upp till och fångas utav, som religiösa riter och traditioner, men också sådant som vi normalt klassar som synd och orättfärdighet, som en osund livsstil vilken bryter ner människan.

I det här numret av Midnattsropet publiceras några allvarliga texter som varnar för hur en alltmer utbredd kyrkoekumenik för människor bort från Jesus och in i riter som är totalt främmande för nytestamentligt församlingsliv. Den ekumeniska rörelsen på slottet i Bjärka-Säby är ett sådant varnande exempel. Med draghjälp från pingstförsamlingen i Linköping har Peter Halldorf där fått husera fritt och förvandla slottet till en plats som i sin gudstjänstutövning är mer att likna vid en katolsk mässa än ett evangeliskt möte. Vaxljus, helgontillbedjan, kyssande av ikoner, rökelse och mötesledare iförda färggranna prästskrudar dominerar pingströrelsens fastighet och efter mer än 20 års verksamhet verkar moderförsamlingen ha tappat greppet helt, varför man desperat valt att säga upp hyresavtalet med kommuniteten.

Självklart borde verksamheten ha stoppats för länge sedan, i varje fall om man ska lyssna till pingstväckelsens egna pionjärer. De varningar som Lewi Pethrus och andra förkunnare framförde under väckelsens tidiga år var så allvarliga att man sa att "den dag vi stryka flagg inför katolicismens påtryckningar har pingstväckelsen fått sin dödsdom". Det är precis det som har hänt. Pingströrelsen lever kvar men inte med den väckelsekristna identitet som man tidigare präglats av. Det man tidigare tog avstånd ifrån ser man idag som "intressant att upptäcka nya nyanser hos trossyskon" (uttalande av Pelle Hörnmark vid besök i Vatikanen). Det är stor skillnad på nyans (liten skillnad i färgton) och avståndstagande.

En annan pingstpastor uttrycker mindervärdeskomplex då han ser på det ekumeniska samarbetet. Emil Gillsberg skriver i Dagen:

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134
161 02 Bromma
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

–Jag har varit ekumeniskt engagerad under hela min tjänst som pingstpastor och alltid frustrerats av att det i ekumeniken ses som naturligt att historiska kyrkors liturgi och uttryck utgör mall medan vi som kommer från andra kyrkor reduceras till programpunkter i den.

Det är bedrövligt att se hur företrädare efter företrädare för pingströrelsen springer efter påven som små nickedockor, med längtan efter att få ett erkännande från Vatikanen, att få audiens och kyssa påvens hand. Vi är inte kallade att sträva efter sådan gemenskap i sammanhang som för människor bort från Jesus och in i tomma ritualer. Allt som förminskar Jesus och enkelheten i den församlingsgemenskap vi kan läsa om i Nya testamentet måste med nödvändighet varnas för.

Förutom att katolska kyrkans frälsningslära är direkt obiblisk i all sin sakramentalism så är det viktigt att påminna om hur påve Franciskus idag aktivt arbetar på att sammanföra olika religioner och framhäva att det är kärleken som förenar - inte Jesus. För några år sedan spred Vatikanen följande budskap:

–De flesta av jordens invånare kallar sig för troende. Det borde provocera fram en dialog mellan religionerna.

Med de orden inviterar den katolska kyrkans överhuvud i en Vatikanproducerad video till synkretism mellan fyra religioner: buddhism, judendom, islam och kristendom. I videon träder företrädare för de olika religionerna fram och deklarerar att de var och en tror på sin gud: - Jag tror på Buddha. - Jag tror på Gud. - Jag tror på Jesus Kristus. - Jag tror på Gud, Allah.

Påven fortsätter förklara att många söker Gud och hittar honom på olika sätt. Videon visar tydligt hur påven likt en kameleont smälter in bland de olika religionernas gemensamma bön, i kärlekens namn:

–Jag tror på kärleken, deklarerar samtliga företrädare.

Bibeln däremot proklamerar: - I inget annat namn finns frälsning än i namnet Jesus!

Påven besökte nyligen Irak där han träffade representanter för olika religioner. Vatikanen hade tidigare aviserat att Franciskus skulle hålla ett interreligiöst bönemöte benämnt ”Bön för Abrahams söner och döttrar i Irak”, med katoliker, muslimer och flera andra religioner, på en plats där judar inte är välkomna. Man kan inte annat än varna för projektet och dess underliggande syften.

Glöm inte väckelsepionjärernas skarpa varningar. Det var verkligen sant det de såg skulle komma. Det gäller att hålla fast vid förkunnelsen om Jesus Kristus och inte låta sig dras in i alla religiösa ritualer. Varna för all religion som försöker dra uppmärksamheten bort från Jesus.

Aposteln Paulus var skarp i sin förkunnelse och hård mot dem som ville lägga bördor på syskonen. Han ställde ansvariga lärare till svars för det hyckleri som förde människor bort från det centrala frälsningsbudskapet. Till församlingen i Galatien skrev han:

Jag är förvånad att ni så fort överger honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium, fast

det inte finns något annat. Det är bara några som skapar förvirring bland er och vill förvränga Kristi evangelium (Gal 1:6-7).

Till församlingen i Kolosse påminde han om Sonens rike då han skrev:

Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike (Kol 1:13).

Det är inför Jesus varje människa ska stå en gång, då Människosonen ska döma både levande och döda:

Vi ska alla stå inför Guds domstol. Det står skrivet: Så sant jag lever, säger Herren, för mig ska varje knä böjas och varje tunga prisa Gud (Rom 14:11).

Församlingen i Filippi får följande hälsning:

[Gud har] gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära (Fil 2:9-11).

Dagen då han ska komma tillbaka är snart här; först för att hämta hem alla som tagit emot honom här i tiden. Paulus skriver om detta mötet i skyn till församlingen i Tessalonike. Men han ska också komma i makt och härlighet synligt inför alla människor:

Se, han kommer med molnen, och varje öga ska se honom, även de som genomborrat honom. Och jordens alla stammar ska jämra sig för hans skull. Ja, amen (Upp 1:7).

Denne Jesus är det vi proklamerar, lever för och väntar på!

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Midnattsropet behövs i vår tid som ett verktyg att ständigt påminna om och fördjupa det Kristuscentrerade budskapet om Jesu nära förestående tillkommelse och församlingens uppräckelse.

Tidningen sprids fritt utifrån principen: "Det ni fått som gåva ska ni ge som gåva" (Matt 10:8).

Vi välkomnar var och en att vara med i förbön och offer för tidningens utgivning.

Maranataförsamlingen förmedlar din gåva. Märk: Midnattsropet

Swish: 123 155 1571

Plusgiro: 44 10 05-6

Katolicismens förödande inflytande på svensk kristenhet

Det finns ingenting som är så förödande för levande kristendom som sakramentalistisk religiositet. I dagarna har den katolskt inspirerade klosterverksamheten på Bjärka-Säby slott utanför Linköping aktualiserats. Efter mer än 20 års katolicerande verksamhet verkar Sionförsamlingens ledning ha fått upp ögonen för hur väsensfrämmande Peter Halldorfs mystiska verksamhet är för pingströrelsen. Tidiga varningar och allvarliga påminnelser om faran med den breda ekumenikens väg har varit många. Nedan följer en avskrift från Radio Maranata där bland andra Hans Lindelöw och Paulus Eliasson samtalade om Bjärka-Säby och katoliceringen.

Hans Lindelöw:

Bjärka-Säbys ekumeniska kommunitet har uppmärksammats i media på grund av en konflikt mellan Sionförsamlingen i Linköping och kommuniteten. En rubrik i *Sändaren* beskriver: "Schism skakar Bjärka-Säby." Kan det vara så allvarligt? Pingstförsamlingen som äger slottet, fick det som gåva 1970. Kommuniteten som drivs av **Peter Halldorf** har tagit över allt mer och har präglat gudstjänstlivet på ett sätt som nu har lett till att församlingen säger ifrån.

Pingstförsamlingens föreståndare **Marcus Sönnnerbrandt** säger:

- Vi har fört en kontinuerlig dialog med kommunitetens ledning och påtalat behovet av att jobba med innehållet i gudstjänsten så att den kan falla in i den ordinarie ordningen men inte fått gehör för detta.

Artikeln fortsätter:

- När skillnaden mellan pingstförsamlingens och kommunitetens uttrycksformer och teologi blev för stor, trots försök att hitta vägar närmare varandra, så fanns bara utvägen att säga upp

avtalet, enligt Sönnnerbrandt. Det finns teologiska spänningar kring nattvarden och ämbetssyn.

Kommuniteten avviker från vår församlings ordningar. Jag som pingstpastor kan inte celebrera nattvarden som uttrycker en luthersk eller katolsk nattvardssyn.

Kommunitetens ledning har sagt att man inte vill ändra på något i sin ordning och det är anledningen till att vi nu säger upp avtalet från och med i sommar.

Utvecklingen har under årens lopp uppmärksammats från olika håll. Peter Halldorf driver på slottets verksamhet med inriktningen att katolicera gudstjänstordningen och han formulerar klassiska katolska anspråk som avgörande och tongivande.

Vid långa, invecklade samtal som hölls 2005 och 2008 mellan Livets Ords tidigare föreståndare **Ulf Ekman** och Peter Halldorf framfördes synpunkter som är helt främmande för väckelsekristendomen. Bland annat underströk Halldorf

vikten av att alla troende bör böja sin nacke under Petrusämbetet, vilka är klassiska katolska formuleringar.

År 1997 bedyrade dåvarande föreståndare för Sionförsamlingen urskuldande att församlingen endast var hyresvärd, och ingenting annat. Verkligheten vittnar dock om något helt annat. På grund av kommunitetens liturgiska nattvard och inflytande har pingstförsamlingen känt sig tvingad att nu säga upp hyresgästen.

En som varit uppmärksam på att följa de resonemang som fördes var **Stig Andreasson**. Han har skrivit många artiklar publicerade i *Midnattsropet* som också knyter an till den idag aktuella frågan om Bjärka-Säby och dess verksamhet.

Stig uppmärksammade bland annat två viktiga frågor. Det ena är själva bibelsynen, anspråken på att kyrkofäderna skulle sitta inne med något slags avgörande tolkningsföreträde av Skriften. Stig bemöter Halldorfs påstående som säger att kyrkofäderna måste ha varit bibelns första läsare.

Paulus Eliasson:

Något som kan vara värt att betona här är pingstpastorn i Linköpings uttalande om att han inte kan vara med att celebrera nattvarden på Bjärka-Säby. Den här infiltrationen är något som pågått väldigt länge. Det är både förföriskt och kontra evangeliet. Den katolska synen på nattvarden omintetgör fullständigt det Jesus gjorde på Golgata.

Det finns absolut mycket som är värt att ta till sig från de tidiga fäderna. Många gånger präglas vi av den förkunnelse och den kamp de första kristna hade. Den förkunnelse de hade kan vara nyttig men man ska också komma ihåg att deras förkunnelse ofta färgas av att de inte hade tillgång till Nya testamentets skrifter. Det finns undervisning som tidiga kyrkofäder stod för som inte är i överensstämmelse med vad Skriften säger. Man hade ett sätt att tolka bibeln, ett sätt att läsa som är bristfälligt. Att då vurma så mycket för deras teologi är mycket oroväckande.

Vi ser också senare väckelserörelser som burit fram gedigen förkunnelse, men vår

standard får inte vara vad Lewi Pethrus skrivit eller vad Augustinus förkunnat. Vår standard måste alltid vara Guds ord. Även om Guds ord inte ska mätas helt isolerat. Man behöver också förstå den historiska kontexten. Men att kyrkofäderna som levde hundra, tvåhundra, trehundra år eller mer efter Kristus skulle ha tolkningsföreträdare håller jag absolut inte med om.

Den katolska förkunnelsen bygger på en obruten succession från apostlarna till vad den Romerska katolska kyrkan står för idag. Det är ett påstående som inte borde stå obesträtt. Dagens romerska kyrka har väldigt lite gemensamt med vad kyrkan stod för under 300-talet eller andra tider framåt. Det finns ett förkyrkligande som ändrats från tid till annan. En tid handlade det om ett förställdande av kyrkan, en annan präglades av olika teologer på 500-talet, brytningen på 1000-talet mellan öst och väst etc.

Bara för att det funnits en biskop i Rom under alla tider så betyder inte det att den

syn man har idag på påveämbetet är densamma man haft från början. Snarare tvärtom. Man gör anspråk på en tradition och en succession som är väldigt svårt att ta på allvar när man ser på det objektivt. Den katolska kyrka man ser idag är inte densamma som den som var verksam på 200-300-talet. Den skulle inte känna igen sig idag.

Det är värt att påpeka att det inte bara handlar om transsubstantiationsläran, nämligen att brödet och vinet fysiskt förvandlas Jesu blod, att det sker ett mirakel då prästen under mässan uttalar de magiska orden. Det stora problemet med mässan är att varje dag så sker det ett mässoffer, då man påstår att det som Jesus gjorde på Golgata sker om och om igen. Jesu offer var inte nog utan han offras gång efter gång. Det är ett av katolicismens gigantiska problem. Hebreerbrevet skriver att Jesus gick in i det allra heligaste en gång för alla, utgjutande sitt eget blod, och vann en evig återlösning.

Midnattsropets grundare och tidigare utgivare Arne Imsen tog allvarligt upp kampen mot den alltmer utbredda katolicismen. På följande sidor publicerar vi en av hans artiklar från 1997, där utvecklingen vid Bjärka-Säby skärskådas utifrån vad pingstväckelsens egna pionjärer förkunnade.

Vi publicerar även en artikel av Stig Andreasson från 2012. Läget är allvarligt och vi behöver stå upp för den tro som en gång för alla överlämnats till oss.

Katolicismen - förr och nu

Text: Arne Imsen, sid 8-11

Vurmen för kyrkofäderna

Text: Stig Andreasson, sid 12-14

KATOLICISMEN

- förr och nu

Text: Arne Imsen (Midnattsropet nr 5 1997)

På denna tidnings framsida (se s. 7) syns klerikal värdighet och myndighet, från olika kyrkliga traditioner, symboliskt avslutna. Ett antal framstående kyrkoledare får tillsammans med radbandet illustrera det faktum att de trots alla skillnader i övrigt, såsom exempelvis ämbetssyn, kyrkorätt och liturgi, förkroppsligar katolicismen – en utombiblisk sakramentalism och avgudisk religionsutövning i den kristna Gudens namn.

Det var sådana andliga flöden dåtidens fria pingstfolk, utan något ekumeniskt samröre med etablerade samfund och kyrkor, kraftigt uppmanades av sina andliga ledare i tidningen Evangelii Härold att bestormas för att rädda dess offer från sådan villfarelse.

Trots distanserande gradskillnader är väsenslikheten mycket påtaglig, vilket cirkeln och pärlorna, tillsammans med madonnan och korset får visa.

Det sakrala instrumentet sammanlänkas av en kedja, som vill demonstrera väsenslikhet. Med sina olika avstånd och tänkta större och mindre former, påminner pärlorna om de betydande, historiskt betingade gradskillnaderna av religiös, teologisk och kulturell karaktär.

Som synes knyts radbandet samman i en medaljong; en madonnabild, varifrån arrangemanget avslutas med en kort kedja och den ekumeniska beaktelsens krucifix. Det finns djup i den ekumeniska rörelsen - men vilkens? Ekumenik är svårt, trots alla överslätande uttryck för den

fromma viljan att se bort från det som skiljer och samla sig omkring de många ting som påstås förena kyrkblocken.

Radbandet ger enhetssträvandena en mystisk dimension av osjälviskhet och Kristuskärlek. Det upphöjda motivet kristnar krass kyrkopolitik och skapar förfinade umgängesformer för att förverkliga den ekumeniska visionen om en stor och mäktig världskyrka med enastående religiös och politisk makt till den treenige Gudens ära.

Moderna ekumeniska manifestationer är vanliga och blir allt mer vågade och utmanande i sina antikristliga uttrycks- och gemenskapsformer. Det är ingen negativism att konstatera fakta om urgamla företeelser, som går i repris i vår egen tid och associerar till bibeltexter, som informerar om och brännmärker kvalificerat avfall och avguder.

Guldkalven samlar, förenar och fascinerar fortfarande skarorna till ekumenik, lovsång, dans och tillbedjan. Men slutomdömet om sådan allians har förevigats och ekar med tilltagande styrka, rakt in i vår egen tid. Det heter:

– Folket satte sig ned för att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.

Trenden är tydlig och trendsättarna agerar allt fräckare i sitt övermod. Aposteln mår Guds folk till heligt trots mot dessa demoraliserande krafter:

– Anpassa er inte!

Jesus beder aldrig om *kyrkornas enhet*.

Det var en omöjlighet, eftersom de inte är hans skapelse och egendom, utan fastmer det profana samhället med religiösa förtecken. Allians och ekumenik är kyrkliga attribut, utanför Guds rike, och därför mänskliga uppfinningar.

Jesus beder om den fullkomliga, osynliga enheten för sina lärjungar; den himmelska enhet som förenar Fadern och Sonen. Den kan människan inte skapa och strukturera, den finns redan för evigt och skall genom Anden prägla det kristna lärjungaskapet i tiden i Jesu Kristi kropp.

I samband med ekumeniska mötet i Stockholm 1925, skrev **Lewi Pethrus**:

– Det var några av oss, som började opponera sig. Men då sade en del: Det är inte farligt, katolicismen kommer aldrig in i Sverige mer. Men vi har män i Svenska kyrkan som arbetar på lång sikt. Det de inte vinner i dag, det vinner de i morgon. Och så nära som vi nu är att öppna för katolicismen, har vi aldrig varit. Här finns präster i vårt land, som öppet uttalar sina sympatier för katolicismen men ändå står kvar och äter statskyrkans bröd och underhålls av oss och andra frikyrkor.

Det var år 1925 det ...

Följande varningssignaler skrev **Henning Thulin** under rubriken "Katolska strömningar i nutiden" i *Den kristne* år 1952:

– Den katolska kyrkan är i dag på

frammarsch i hela världen. Även i Sverige finner man katolska strömningar i nutiden. För den som närmare känner katolicismens smygande och farliga villfarelser, framstå de katolska strömningarna som en stor fara, som i dag hotar vår kristenhet.

Långt farligare än den uppenbara gudsförnekelsen är villfarelsens makt.

Det är också sagt i Guds ord, att eftersom människorna "icke gävo kärleken till sanningen rum", så sände Gud villfarelse över dem. Sveriges folk har haft sanningen allt sedan Uppsala möte 1593, då Guds Ord blev vårt rättesnöre och den katolska surdegens utrensades ur svenska kyrkan. Man synes på ledande håll icke vara vaken över den fara, som hotar från katolska kyrkan.

Varför? Därför att Luthers lära numera knappast existerar på annat håll än i be-kännelseskriterierna. Men Luthers ande är för länge sedan försvunnen ur den kyrka, som bär hans namn. Ty eljest skulle man icke fraternisera med den farliga katolicismen, som man gör.

Från en resolution som antogs vid Nordiska Evangeliska konferensen i Jönköping och publicerades i *Bibliskt Månads-häfte* 1955, saxar vi:

- Den romersk-katolska kyrkan har under senare årtionden intensifierat sin propaganda i de nordiska länderna, och den har desto lättare att vinna gehör, eftersom befolkningen i de nordiska länderna i regel har ringa insikt i den romerska katolicismens verkliga innebörd. Därför uppmana vi evangeliska kyrkor och organisationer i de nordiska länderna att i tal och skrift sprida upplysning om katolicismen, icke minst genom att hänvisa till de framställningar om den katolska kyrkans falska läror, vilka finnas i de protestantiska – kyrkornas bekännelseskriter, synnerligast i de *Schmal-kaldiska artiklarna*.

Beklaglig kursändring löd rubriken i tidningen *Missionsbanerets* ledare, mars 1972:

- Denna kursändring från de olika protestantiska kyrkornas sida som många gläder sig åt, men som är be-

klaglig, kan nog anses vara frukten av den kyrkoekumenik som bedrivs från Kyrkornas Världsråds sida, som verkat och verkar i den riktningen att alla kristna kyrkor skall gå samman och erkänna varandra som kristna. Men det är en ekumenik som inte håller inför bibelordet.

Sådana förutsägelser är ju verkligen uppskakande, och vi har all anledning att idag grundligt pröva sanningshalten i dem. Finns det verkligen konkreta exempel på att dessa uppseendeväckande signaler fått sin historiska bekräftelse i vårt land?

Det är ju helt uppenbart att Andra Vatikanconciliet och den karismatiska väckelsen har haft ett övergripande inflytande på förändrade attityder i relationerna mellan samfund och kyrkor i praktiskt taget hela världen och att samhälleliga subventioner har fört med sig konsekvenser av närmande och samarbete ingen kalkylerade med i detta land då statsunderstödet initierades. Att Kyrkornas Världsråd, tillsammans med frimureri, gillen och skrän och annat ordensväsen varit jordemor i denna process av födslovändor och förlösning är obestridlig.

Det har varit pinsamt att bevittna svenska biskopars grovhängel med påven i Rom och deras djupa sorg över att intimiteterna avbröts vid transubstitutionsaltaret. Påven sa, till biskoparnas stora besvikelse, nej - tills partnerskapet är legaliserat ...

Det finns tydliga exempel som åskådliggör den katolska expansionen i svensk kristenhet. Här ska vi uppehålla oss vid ett av många, just därför att det hör 90-talet till och är så avancerat med avseende på sammansmältningen av kyrkblocken. Fenomenen har, anmärkningsvärt nog, inte rönt någon opposition, eftersom fronten mot den katolska villfarelsen är upplöst och forcerad.

Helt nyligen såg vi några ekumeniskt vältränade kyrkoledare stråla samman till sällskaplig och harmlös samvaro på Svenska Kyrkans stiftsgård i Nyköping. Allt ifrån eliten av romersk-katolska och ortodoxa kyrkor, till gräddan av pingstpredikanterna, var där och trivdes.

Några sköna dagar utan störande kontroverser, utan kvinnlig inblandning och ver-

bala nappatag om välsignelse över homosexuella partnerskap, kvinnliga präster, jungfrufödsel i biologiska eller teologiska kategorier, omvändelse, väckelsekristen eller sakramentalistisk frälsningslära, ofelbarhets- och mariadogmer, nya progressiva element, om exempelvis treenigheten bör utvidgas till en gudomlig kvar-tett med ett feminint inslag, osv. Eller andra revirproblem i det stökiga religiösa landskapet.

Där samlades under några dagar ett toppskikt prelater, privilegierade företrädare, världsvant och tydligt utan andra officiella uppdrag än förbrödring och personlig vänskap till familjär katolicism för försorgen infiltration och väckelsekristen avrustning.

Eller vad gjorde de där, och vad var avsikten? Denna samling av ordinerade och gynnade gudsmän var där för att umgås, samtala och bedja i okonventionella former, helt utan kyrkopolitiska ambitioner.

Vad menade Lewi Pethrus, då han på sin tid fann det nödvändigt att varna för den religiösa miljöns effekter och skadeverkningar? Är han ett uppskrämt offer för antiekumeniska myter?

- Huru allvarligt är icke detta! Jag tänker på de frikyrkliga, som kommer med och träffar präster av alla slag. Det är klart, att ett sådant möte måste trubba av känslan för den personliga frälsningens betydelse. Så fort man går med i en sådan sammanslutning, så måste man lägga åt sidan denna fråga. Man samlar sig om andra stora mål, som man säger.

Vad är det som har gjort Sverige så världs-unikt i ekumeniskt avseende, så att samtliga kyrkor och samfund lyckats ta fram en gemensam sångbok? Den katolske biskopen för Stockholms stift vet att uppskatta framgången. Han betonar särskilt:

- Något unikt i hela världen är att samtliga kristna samfund i Sverige har en ny psalmbok, där den första delen med 325 psalmer är gemensam för alla, medan andra delen med respektive samfunds egna gudstjänstordningar, psalmer och sånger skiljer sig. Därmed finns ett underlag för att kyrkorna kan växa närmare varandra

och känna igen sig själva hos varandra (Katolsk tro nr. 26, Ekumenik i Sverige).

Dessutom säger han om vår syn på nattvarden:

– Också i vår syn på innehållet i nattvarden har vi närmat oss varandra betydligt. Det finns flera teologiska dokument, där representanter för olika samfund har formulerat ungefär samma grundsyn vad gäller nattvardens innebörd (Katolsk tro nr. 20, Mässan).

Var ska detta ekumeniska närmande, med eller utan karismatiska inslag, sluta? Det vet nog, trots allt, katolicismens bästa vägröjare, alla väckelse kristna överlöpare!

Det är gudstjänst i slottskapellet på Bjärka-Säby.

Den inleds med klockringning på kyrkligt vis och byggs upp; teologiskt och liturgiskt med katolsk gudstjänstordning från början till slut.

Ritualen är inarbetad och högtidlig, med epistelläsning, antifoner och lästa böner. Predikanten manar församlingen att upplyfta sina hjärtan till Gud för att höra dagens predikotext, och församlingen lyssnar stående.

Utspökad i kultisk uniform mitt i ett ljushav, gör han sin "altartjänst" framför en originell och utomordentligt

vacker Kristus-tavla. Konstnären hade ambitionen att måla Kristus såsom Tröstaren. Pastorn predikar, flankerad av två ljusbärande "korgossar".

Samfunden har ofta visat prov på samma predikantsnobberi. Pastor Lewi Pethrus vände sig mot företeelsen i *Baptistsamfundet* på sin tid. Han attackerade detta oskick redan 1927 och senare i *Den Kristne*, 1944, mycket försmädligt. Jag återger här båda citaten:

– För några år sedan skrev tidningarna om hur man i en del kyrkor tog bort det elektriska ljuset och satte vaxljus på altaret, hur man satte in friska blommor och så vidare. Prästerna

började göra korstecken och pryda sig med katolska kläder.

– De frikyrkliga lägga sig till med en del kyrkliga metoder. Predikanterna låta sig uniformer med en urklippt fyrkant i västkragen och vända den vita kragen bak och fram. Man sätter in altaren med levande ljus, till och med i baptistkapellen. Men fastän dessa förändringar från de frikyrkliga fädernas synpunkt skulle anses såsom mycket stora, kunna de ändå inte åstadkomma de andliga och moraliska resultat, som vår sargade mänsklighet medvetet eller omedvetet ropar efter.

Pastorn genomför oklanderligt rollen som liturg i den estetiskt tilltalande ritualen i det vackra slottskapellet, på pingstvännernas Bjärka-Säby, där Sionförsamlingen i Linköping är huvudman och arrangör - åtminstone enligt pastorn själv. Församlingens pastorer däremot, ställer inte upp bakom det påståendet.

– Sionförsamlingen är hyresvärd, och ingenting annat, försäkrar föreståndaren.

Vice föreståndaren däremot, lovordar den särprofilerade **Peter Halldorfs** gudstjänster och vill vara öppen för honom för att förhindra att han "hamnar i ingenmansland".

Halldorfs gudstjänster på Bjärka-Säby har fått stor uppmärksamhet i media. En TV-gudstjänst har sänts fyra gånger och nyligen sände P1 i Sveriges Radio en förmodagsgudstjänst därifrån.

– Pojken måste ha något att leva av, utbrister församlingens ekonomichef sponstant, då frågan om verksamhetens arrangerar och ansvarige förs på tal.

Radiogudstjänsten inleds med att producenten berättar om att man på det slott som ägs av pingstförsamlingen har retreatter och även en kommunitet med tre bröder som valt att leva en monastisk livsform, nästan som munkar i ett kloster, med dagliga tideböner. Och den fascinerade producenten konstaterar:

– Det verkar väldigt långt ifrån pingstkyrkans traditionella verksamhet.

Därför ställs några frågor till Peter Hall-

dorf, som betyder:

– I väckelserörelsens begynnelse så präglas den av en innerlighet och en fromhet och ett sökande efter trons centrum, som faktiskt ligger väldigt nära den livsform som man levte i de gamla klassiska klostren.

– "Klassiska kloster" - hör det hemma i pingstsammanhang?

Det som fattades i gudstjänsten från Bjärka-Säby var mässoffer och korstecken. Gudstjänstordningen var katolsk.

I ett reportage i *Svenska Dagbladet* får vi veta vad retreaterna sysslar med. Reportern är själv pingstvän, liksom religionsredaktionens chef.

Skribenten som deltar i retreaten, talar om hur de går in i cellerna och tystnaden. Han beskriver hur man i Bjärka-Säbys slottskapell återfinner stillheten. Peter Halldorf beskrivs vara inspiratör och banbrytare för "det andliga utforskandet av den kristna historien". Klosterliv?

Det sker, bland annat, med hjälp av en nyss framtagen, förenklad och censurerad form av tidegärdsboken.

Det där med liturgiska färger, kläder och rörelser hör hemma i katolsk ritualism, men har haft en otrolig förmåga att influera på gudstjänstlivet i alla sammanhang.

I urkristendomens och fornkyrkans klassiska gudstjänstordning fanns det inget utrymme för några prästerligt exklusiva ämbetskläder. **Clemens av Alexandria** utdömer alla andra färger än den vita, såsom syndig lyx.

– Ty liksom man igenkänner förrymda slavar på det inbrända märket, så känner man igen skökan på de granna kläderna, konstaterar han.

Den urkristna församlingen protesterade mot alla former av emblem och kläder som markerade distanser i församlings- och gudstjänstliv.

På sina många resor hamnade Peter Halldorf naturligtvis också i Vatikanen. Där i Rom konfronterades

han med påven; Guds ställföreträdare,

med makt i himlen, på jorden och under jorden, enligt kyrkans läror.

Så här beskriver han sina intryck i en tidskrift:

– Kvart över elva glider det sena nittonhundratalets Petrus, Johannes Paulus II, in på Piazzan i sin snövita Jeep. Havet gungar. För ett ögonblick får jag för mig att jag är på rockkoncert. Det måste vara solen. Varv efter varv rullar bilen med den lille mannen, vinkande, leende, nickande mot tusentals lyckliga ansikten. Så svänger den upp mot den ensamma stol som är placerad under ett väldigt soltak, flankerad av biskopar och kardinaler, framför portarna till katedralen. Karol Woytola, en religionens superstar, ger audiens. Ett skådespel i vitt.

Mötet med påven på Petersplatsen klyver känslorna. På den plats där blodet från de första kristna skvätte när kejsaren bjöd på folknöje, står de mäktiga kolonnaderna i givakt och välkomnar pilgrimer från hela världen. Skrattar bäst som skrattar sist, skulle man kunna säga. Över Petrus påvra grav reser sig ett av världens arkitektoniska underverk; Peterskyrkan. Så var det alltså kyrkan, den kristna tron, som tog hem spelet.

– Vår tids Petrus är tvivelsutan en klippa.

Ett makabert leende på avlatskatedralens hedersplatser, vars blodbestänkta väggar ropar om hämnd tillsammans med den man som bekänner sig vara Jesu Kristi ställföreträdare med härskande makt i himlen, på jorden och underjorden. Den vinddrivne karriärpastorn från det protestantiska Sverige, måtte ha fått solsting, bekänner påven vara klippan, vår tids Petrus.

Vem var det som övertog mördarrollen i senare epoker? Skrattar bäst ...

Den som i sådana ekivoka utgjutelser lovordar mänsklighetens genom tiderna vidrigaste institution och överhuvud, har tappat bort sanningen och fångats av villfarelsen.

Det finns väl ingen kejsare i historien som

har utrotat, likviderat, plågat så många människor på grund av deras tro, på grund av deras liv, på grund av deras protester mot förtryck och förnedring, som påven. Det finns ingen kejsare i världen som har utplånat så många oskyldiga människor som påvestolens innehavare i Rom.

Det är naturligtvis ingen tillfällighet att Peter Halldorf har fått biljett till hedersplats i närheten av baldakinen. Där har han ju både status och skydd.

Då religionens superstar ger audiens för utvalda, handplockade, välmående pilgrimer från den rika världen – hur kan man vara kluven i sin själ inför detta förfärliga drama, och vilket svärd är det som har gjort själen så kluven?

Vem är det egentligen som i hans funderingar är kyrkornas moder?

Vem var det som tog hem spelet? Tron? Kyrkan? Vilket spel? Vilka är parterna i detta spel? Kyrkan, kontra vem? Vad hade den kristna tron med detta förfärliga maktspel att göra? Ingenting! Det var kyrkan som stod för detta förfärliga blodbad.

Stegen är inte så många och långa till pilgrimsresans nästa etappmål: Katolska kyrkans ungdomsrörelse,

Egidiorörelsen, med tydliga drag av Taizé.

– Dagen efter, bara några kvarter från Vatikanen men långt från ceremonielen, skrudarna och bugningarna på Piazza San Pietro, besöker jag en ungdomsrörelse inom den katolska kyrkan. (...) Jesusinnerligheten i förening med engagemanget för de fattiga och för freden är rörelsens signum.

Bortåt sjuttio år tidigare var en annan pingstpastor på besök i Rom. Han sökte sig också till den mäktiga katedralen på Petersplatsen och skildrar sina upplevelser i en liten bok med titeln *I bibliska farvatten*, på sitt sätt:

– Nästa dag gick jag genom Vatikanen. Det var tillfälle för mig att få se och hälsa på Påven, ty han hade mottagning, då jag besökte hans makalösa palats, men på förfrågan meddelades det mig, att man då var skyldig att

kyssa hans hand, vilket ju innebär ett erkännande och en viss dyrkan av honom, varför jag utan tvekan avstod från att möta denna antikrists förebild.

Lewi Pethrus fortsätter sin reseskildring med att berätta hur han efter tre dagars ihärdigt sökande lyckades få kontakt med en pingstförsamling som höll till i en liten källarlokal i Roms utkanter.

– Då jag kom trapporna ned och stod utanför dörren till lokalen, hörde jag något underbart. Det var ett brus av böner, vars like jag icke hade hört på länge. Det påminde mig på ett fräppande sätt om våra bönemöten hemma i Filadelfia i Stockholm. Vilken härlig musik för en efter andlig vedervickelse törstande själ! O, huru jag njöt, där jag stod utanför dörren!

Lewi Pethrus fortsätter beskriva mötet, av vilket han inte förstod språket, men väl kände igen anden:

– Mötesledaren läste Bibeln och talade över det lästa. Jag förstod icke vad han eller de andra sade, men deras brinnande och högljudda lovprisning kunde man icke misstaga sig på. De ropade amen, halleluja och använde en del andra, italienska uttryck för lovprisning, som jag förstod. Och jag instämde naturligtvis och prisade Gud med dem. Under och efter ledarens tal framburo flera av de närvarande budskap genom tungotal med uttydning. Bland dem som talade med tungor, var en flicka i 12-årsåldern. Det var en härlig pingstluft över det lilla mötet. Gud var där.

Så känner man igen en pingstbroder med väckelsekristen resning! Men vad är det som egentligen skiljer dessa två resenärer så fundamentalt från varandra? Det är uppenbarligen inte sju årtionden, alltså tiden. Sju årtionden är förvisso mycket, men olikheterna låter sig nog inte mätas i tid.

Förföriska vindar öv - Vurmen för

Text: Stig Andreasson (Midnattropet nr 1 2012)

Vi skall börja den här artikeln med några citat från tidskriften *Keryx*, citat som verkligen belyser hur traditionen från kyrkofäderna faktiskt höjs till skyarna i Sverige idag.

Kyrkofädernas påstådda nyckelroll.

– Kyrkofäderna har tagit ett stort kliv in i det kristna medvetandet i Sverige och citeras nu utan problem av frikyrkofolk som innan knappt vetat om deras existens (Benjamin Ekman).

– Pingstvännerna lärde mig att älska Bibeln. Men det var kyrkofäderna som hjälpte mig att förstå Bibeln. Kan man förstå Bibeln utan att lyssna till dem som var dess första läsare? Om vi rycker upp Bibelns texter från den jord ur vilken den sprang fram och fick sin näring, kommer vår uppfattning om vad Bibeln lär att spreta i alla möjliga riktningar. Så står vi där med brottstycken av godtyckliga tolkningar, avhängiga av vår egen tids förutsättningar och vår falangs tycke och smak (Peter Halldorf).

– Vad vi idag inte alltid har insett är faran med att undervärdera den historiska kyrka i vars hägn Skriften växte fram (Ulf Ekman).

Några inledande anmärkningar till detta vurmen intresse för kyrkofäderna.

I det första citatet möter vi ett glädjerop över att kyrkofäderna numera klivit in i frikyrkligheten, där man tidigare knappt vetat om deras existens. Sin vana trogen framställer *Keryx* frikyrkofolk som okunniga och inskränkta. Jag kom osökt att tänka på ett besök som jag gjorde hos en frikyrkopastor. Medan jag beundrade hans digra boksamling upptäckte jag att där fanns hela samlingen av kyrkofädernas

skrifter på engelska. Eftersom jag kände pastorn ganska väl var jag övertygad om att böckerna inte bara var till prydnad i bokhyllan. Han hade säkert läst det mesta i dem. Alla har säkert inte studerat ämnet lika ingående. Men att folk i allmänhet och frikyrkliga i synnerhet skulle vara så totalt okunniga om kyrkofäderna tror jag är ett dåligt underbyggt påstående. Att förkunnelsen inom frikyrkliga väckelserörelser inte gjort sig bemärkt för ett ständigt citerande av kyrkofäderna, är ju ganska naturligt. Det har alltid varit förkunnelsen av Bibelns budskap som varit den bärande stommen i all andlig väckelse.

Vad gäller de övriga citaten så är det förnämst en anmärkning som behöver göras. Det är att om jag inte haft vetskap om vem som hade skrivit dem, skulle jag utan tvekan trott att författarna var katolska eller ortodoxa teologer och apologeter. Att de skulle kunna ha sin hemvist i församlingar och rörelser som hör till den evangeliska familjen, förefaller vid första påseende helt otänkbart. Men tyvärr är det ju så i alla fall. Och då uppstår många frågor. Men vi måste hellre rikta sökarmen på själva innehållet i ovanstående citat. Och vi måste se efter om denna vurm för traditionerna från kyrkofäderna är sund och förnuftig eller inte.

Kyrkofädernas påstådda nyckelroll för rätt Bibelförståelse.

Peter Halldorf vittnar om att det var kyrkofäderna som hjälpte honom att förstå Bibeln. Och han ställer frågan: Kan man förstå Bibeln utan att lyssna till dem som var dess första läsare? Detta är egentligen en märklig fråga. Bibelns första del, de gammaltestamentliga böckerna, hade givetvis haft många läsare långt före kyrkofädernas tid. Men dessa omtalade fäder

var absolut inte heller de första läsarna av Nya testamentets apostoliska skrifter. De som först läste exempelvis aposteln Paulus många brev, måste ju ha varit de troende i de församlingar, till vilka breven var adresserade. Detsamma gäller de övriga apostoliska skrifterna. De första adressaterna måste också ha varit de första läsarna. Dessa har knappast efterlämnat några skrivna vittnesbörd om hur de uppfattat budskapet i de apostoliska breven – inte utöver vad apostlarna själva har antytt. Paulus gläder sig till exempel över att de kristna i Tessalonika tog emot det ord som apostlarna predikade som ett Guds Ord. Eftersom de tog emot apostlarnas muntliga predikan på det sättet, finns det ingen anledning att tänka att de inte skulle ha gjort detsamma med apostlarnas skrifter.

Den viktiga frågan blir då till slut denna: Beror människors förståelse av det apostoliska budskapet på om de levde omedelbart efter apostlarnas tid eller först i en senare tidsepok? De andliga ledarna i den första generationen efter apostlarna kallas ofta "apostoliska fäder". Efter dem kom sedan de så kallade "kyrkofäderna", vilkas liv och inflytande sträckte sig åtskilliga sekler framåt i tiden och som kom att utforma det vi kallar "fornkyrkan". Men varför skulle inte den helige Ande kunna ge senare tiders kristna och även oss idag, samma ljus över Skriften som både urförsamlingen och kyrkofäderna? Visar inte hela den kristna historien att det under alla tidsepoker funnits församlingsledare, teologer, förkunnare, missionärer och vanliga troende som haft en djup insikt i Guds Ord?

Vi får inte undervärdera den historiska kyrka i vars hägn Skriften växte fram, skriver **Ulf Ekman**. På grund av den förvirring som ibland råder då man talar om

er svensk kristenhet kyrkofäderna

”den historiska kyrkan”, måste vi ställa en fråga. Vilken var denna historiska kyrka i vars hägn Skriften växte fram? Rätt svar är: Det var givetvis den urkristna, apostoliska kyrkan. Och den bör vi naturligtvis inte undervärdera på något sätt. Men skulle benämningen ”den historiska kyrkan” syfta på den romerska rikskyrkan som så småningom blev påvekyrka, då uppstår historisk förvirring. De första kristna var nämligen inte romerska katoliker.

Kyrkofädernas tolkningar stämmer inte alltid med bibelns budskap.

Kyrkofäderna är alltså inte den jord ur vilken den heliga Skrift sprang fram. Påståendet att vår uppfattning av Bibelns lära kommer att spreta i alla möjliga riktningar, om vi inte håller oss till kyrkofäderna, stämmer inte heller med verkligheten. Det är att totalt romantisera kyrkofäderna. Pingstteologen **Göran Lennartsson** skriver: ”Det är inte en enhetlig kristen syn som kyrkofäderna lämnar efter sig. Vilka kyrkofäder skall man då följa? Ja, det blir den stora frågan. Följer vi dem alla kommer säkert vår uppfattning om Bibelns lära att spreta i alla möjliga riktningar. Kyrkofäderna är nämligen en brokig skara. Men vi går vidare. Efter att ha varnat oss för att ignorera kyrkofäderna, ger Peter Halldorf oss alldeles gratis, men förmodligen omedvetet, två exempel på allvarliga avvikelser från biblisk tro som han hämtar från vissa kyrkofäder. Den första lyder så här:

- Den tidiga kyrkans viktigaste teologiska axiom var: ”Gud blev människa för att människan skulle bli Gud.”

Den meningen anses härstamma både från **Ireneus** (140-202) och **Athanasius** (295-373), men återges ofta något an-

norlunda, som exempelvis: ”Kristus blev som oss för att vi skulle bli som Han.” Betyder detta nödvändigtvis ett bokstavligt och totalt gudomliggörande av människan? Knappast. **Gregorius av Nazianz**, (329-389) uttrycker sig tydligare: ”Jag blir Gud när själen blir förenad med gudomen.” Dessa föreställningar om människan som blir Gud är intimt förbundna med olika former av mysticism. Enligt ortodox tänkande uppstår det nya livet i Kristus genom de heliga mysterierna (sakramenten) samt genom kontemplation och meditation. Människans gudomliggörande är ett stort tema i den ortodoxa kyrkan. Men även romersk-katolsk katekes innehåller detta teologiska axiom. Målet med Jesu människoblivande sägs vara att göra människan till Gud.

I vår tid har trosrörelsen förkunnat detta på sitt sätt. ”Den troende är lika mycket en inkarnation av Gud som Jesus är det” (Kenneth Hagin). Olika grenar av New Age erbjuder också en mängd tekniker och metoder som syftar till att göra människan medveten om sin egen gudomlighet. Man skall finna Gud inne i sig själv. Detta har blivit verkligt populärt i vida kretsar.

Vad säger Bibeln om detta?

Psalmisten sade till Herren i sin bön: ”Du är stor och du gör under. Du ensam är Gud” (Ps 86:10). Herren själv talade följande ord genom profeten Jesaja:

- Före mig blev ingen Gud formad, efter mig skall ingen komma. Jag är den förste, och jag är den siste, förutom mig finns ingen Gud (Jes 43:10, 44:6).

Detta är en verkligt grundläggande biblisk sanning. Den sataniska lögn som förledde de första människorna var ”att de skulle bli som Gud” (1 Mos.3:5). Och Satan

själv föll från sin höga ställning därför att han sade i sitt hjärta: ”Jag skall göra mig lik den Högste” (Jes 14:14). Då den slutlige Antikrist framträder säger Bibeln att ”han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud” (2 Tess 2:4). De som hävdar människans gudomliggörande befinner sig alltså i dåligt sällskap.

Men trots detta citerar givetvis också de Skriften. De påminner oss om att Jesus citerade Psalm 82, där det står: ”Ni är gudar, ni är alla den Högstes söner.” Det bibelordet handlar om överhetspersoner, som kallades gudar på grund av sitt gudomliga uppdrag. Det uppdraget skötte de ibland dåligt. Därför säger följande vers i Psalmen: ”Men ni måste ändå dö som människor dör.” Det står alltså klart att detta skriftord inte handlar om ett bokstavligt gudomliggörande av människan. Det är sant att Gud skapade människan till sin avbild, men det betyder inte att Han gjorde en gudomlig kopia av sig själv. Det är också sant att psalmisten i sköna ordalag beskriver människan som ett Skaparens mästerverk.

- Vad är då en människa att du tänker på henne, eller en människoson att du låter dig vårda om honom? Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen, med ära och härlighet krönte du honom. Du satte honom till herre över dina händers verk (Ps 8:5-6; övers. 1917).

Uttrycket ”nästan till ett gudaväsen” visar människans höga bestämmelse. Svenska Folkbibeln översätter det med ”ringare än Gud”. Vi måste ha klart för oss att Psalm 8 har en dubbel betydelse. Den talar både om människan som är satt till att råda över och bevara skapelseverket, och om Jesus den fullkomlige Människosonen som

en gång skall återupprätta skapelsens harmoni, vilket vi människor misslyckats med. Psalm 8 måste därför läsas i ljuset av Hebreerbrevets andra kapitel, men det kan vi inte gå närmare in på just nu.

Det är likaledes sant att Skriften säger att de troende en gång skall bli Jesus lik och formas efter hans bild, men det blir först och främst i hjärta och sinne. Enligt aposteln Petrus blir vi redan här ”delaktiga av gudomlig natur” (2 Petr 1:4). Det är ett av Bibelns sätt att definiera den nya födelsen, vilken dock inte gör oss till gudar, varken med stort eller litet ”g”. Då Paulus talade till filosoferna i Aten bekräftade han vad några grekiska skaldar förut hade sagt, nämligen att ”vi är av hans (Guds) släkt” (Apg 17:28). Det betyder att vi människor har ett gudomligt ursprung. Vi härstammar absolut inte från aporna. Vi är skapade till att ha gemenskap med Gud. Av nåd skall vi i uppståndelsen få nya kroppar och bli delaktiga av oförgämligt liv. Men gudar blir vi inte. Tvärtom säger Guds Ord att

- Gud skall upprätta sitt tabernakel bland människorna och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk (Upp 21:3).

Himlen blir befolkad, inte av små gudar, men av Guds folk. Eftersom somliga kyrkofäder fört fram tanken att Jesu människoblivande (inkarnation) hade som mål att göra människan till Gud, tar vi också med aposteln ord i Galaterbrevet 4:4-5:

- När tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.

Att få söners rätt betyder rätt till barnskap hos Gud. Jesus blev alltså inte människa för att vi skulle bli ”gudar” men för att vi skulle kunna bli Guds barn. En annan avvikelse från allmän kristen tro, som Peter Halldorf hämtar från en av östkyrkans fäder, kan rubriceras på följande sätt:

En extrem form av universalism, läran om allas slutliga frälsning.

Vi citerar Halldorf:

- När det heter att ”Gud försonade världen med sig genom Kristus” är

ingenting undantaget: varken människor eller djur, himmel eller jord, synligt eller osynligt, varken det som lever i haven, växer på marken eller rör sig i luften. Nej, säger **Isak Syriern**, en av östkyrkans främsta lärare, inte ens demonerna är undantagna. Kristi seger, då han nedsteg i dödsriket och uppstod igen, omfattade allt och skall en dag mynna ut i nya himlar och en ny jord.

Vad som är Guds vilja med avseende på alla människor behöver vi inte sväva i okunighet om. Skriften säger att

- Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen (1 Tim 2:4).
- Ty Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus (2 Tess 5:9).

Men frälsningen är inte villkorslös. Vi kan absolut inte förneka Jesu egna ord om den dubbla utgången. Han säger klart och tydligt:

- Den som tror på Sonen, han har evigt liv, men den som icke hör sammar Sonen skall icke få se livet, utan Guds vrede förblir över honom (Joh 3:36).

Därför uppmanar Frälsaren oss att välja den trånga port och smala väg som för till livet istället för den vida port och breda väg som för till fördärvet (Matt 7:13-14).

Vårt liv och vår vandring har alltså två möjliga utgångar och mål. Men enligt kyrkofader Isak Syriern blir inte bara alla människor frälsta. Inte ens demonerna sägs vara undantagna i den slutfrälsning som gäller allt och alla. Vi måste beakta att i Bibelns lära om den slutliga domen görs ingen skillnad på demonerna och deras herre som är djävulen själv. Jesus talar om den eviga elden som är beredd för djävulen och hans änglar (Matt 25:41).

Förtappelsen var alltså ursprungligen ämnad att vara en förvisningsort för Satan och hans demoner. Bibelns sista bok säger att djävulen skall kastas i sjön av eld och svavel, där han skall vara i evigheternas evigheter (Upp 20:10).

Både djävulen själv och hans demoner går alltså samma öde till mötes.

Den universalistiske kyrkofader som Peter Halldorf citerar stöder sig möjligtvis på orden i Kolosserbrevet 1:20 där det står att – Gud beslöt att genom honom (Kristus) försona allt med sig, sedan han skapat frid genom blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen.

Säger dessa ord att alla blir frälsta till slut? Nej, men de säger att hela skapelsen en gång skall uppnå fullkomlig harmoni i kraft av Jesu försoningsverk. Upprättandet av denna harmoni innefattar emellertid också Guds rättfärdiga och slutliga dom över dem som motsätter sig Hans goda och kärleksfulla vilja.

Satan och hans demoner har ända från början valt att inte bara motsätta sig men också bekämpa Guds vilja. Kommer de en dag att förändra denna sin upproriska hållning? Bibeln har i varje fall ingen antydning om att den Helige Ande skulle kunna verka sinnesändring och trons lydnad hos de onda andemakterna. Jesus säger om Satan att han är lögnens fader och att sanning inte finns i honom. Om djävulen och allt hans anhang skall bli frälsta måste Gud bruka sin allmakt och därmed tvinga dem till underkastelse och med våld fösa dem in i himlen. Vi har ingen antydning om att Gud någonsin har brukat eller kommer att bruka sin allmakt på ett sådant sätt. Han våldför sig inte på någon av sina skapade varelser. Ingen blir tvångsdeporterad till himlen.

Dessutom måste vi väl säga att om Isak Syriern har rätt då blir hela frälsningshistorien ett gigantiskt gyckelspel. I tusentals år har Satan och hans demoner bedragit människor och skapat ett inferno av lidande, våld och krig på jorden och så skulle Gud till slut ta hela anhanget i kragen och tvinga dem att bli snälla och gudfruktiga, så de kan komma in i himlen! Nej, vår frälsnings historia är inte ett gyckelspel. Vi har inte svar på allt i Guds eviga rådslut. Men vi har ingen tillåtelse att gå utöver Skriftens tydliga ord. Därför måste vi ta avstånd från de kyrkofäder som proklamerade obibliska och spekulativa teorier.

Andens enhet

Församlingen i ändens tid är titeln på en skrift som **Tage Johansson** författat och arbetat fram. Den handlar om församlingens upprättelse i ändens tid, om hur församlingens sista tid kommer att likna den första och om Andens förnyelse i budskapet om Jesu tillkommelse.

Vi publicerar här ett stycke ur skriften som snart kommer att tryckas. Skriften som har cirka 30 sidor kommer att annonseras på Midnattsropet förlag.

Skriften uppmanar oss att bevara Andens enhet genom fridens band. Hur upplever en församling Andens enhet? För det första så handlar det om någonting som ÄR. Andens enhet är upprättad genom ordet. Det står just om detta i Efesierbrevet kapitel fyra: "Vinnlägg er att bevara Andens enhet genom fridens band." Det handlar om en kropp, en Ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop och en Gud som är allas Fader. Om frid och inte strid råder så kommer enheten att upprättas, inte genom vad var och en tycker vara rättast utan genom vad smörjelsen lär. Den lär oss vad som är sant och riktigt. Jesus gav ju detta löfte att löftets helige Ande skulle leda dem fram till hela sanningen. Apostlarna arbetade på att uppbygga Kristi kropp till dess att alla skulle komma fram till enheten i tron och i kunskap om Guds son till manlig mognad och nå upp till Kristi fullhet. Utvecklingen i vår tid har gått i en motsatt riktning. Det finns olika riktningar inom friförsamlingarna som har sitt ursprung i andliga rörelser under olika tidsepoker. Dessa olika riktningar som kunde vara begränsade i fråga om de olika bibliska trosuppfattningarna kom fram till och kämpade för vissa sanningar. De har i vår tid övergivit mycket av vad man en gång kämpade för. Kampen avmattades och därför kom man inte längre i sin rörelse framåt mot den tro som en gång för alla

blev överlämnad åt de heliga som det står i Judas brev vers tre. Rosenius tog upp kampen i frågan om vem som tillhörde församlingen och vem som kunde delta i nattvarden. Baptisternas kamp gällde den fria församlingen, det bibliska dopet och de kämpade också mot myndigheterna när det gällde barnens skolgång och rätten att själva ha hand om deras undervisning. Pingstväckelsens kamp bestod i att närma sig den bibliska församlingssynen, lokal-församlingens suveränitet och en undervisning om Andens dop, Andens nådegåvor och dess rätta bruk. Vi skulle kunna peka på flera andliga rörelser under gångens tid. För att ta ett exempel till kan nämnas att i den Pietistiska rörelsen uppstod Sveriges första friförsamling. Den grundades i Stockholm år 1734.

Vad som har hänt i vår tid är att man har övergivit sitt ursprung för att förenas i olika sammanslagningar av församlingar. En av orsakerna till detta är att på de flesta platserna så minskar medlemsantalet drastiskt. Det är en annan sida av problemet. År 1932 hölls ett föredrag i Filadelfia i Uppsala av dess dåvarande föreståndare Johannes Hydén om ämnet "Varför vi icke deltaga i alliansmöten". Detta föredrag kom också ut i skrift. Den synen var någonting som var allmänt rådande i pingstförsamlingarna på den tiden. Ge-

nom alla tider har utvecklingen berott på att antingen har man rört sig framåt eller bakåt. Antingen rör vi oss framåt mot Andens enhet eller mot en enhet som är byggd på mänsklig tolerans och vidsynhet. Där man ger utrymme för mänskliga tankar rör det sig ständigt på det själviska planet. Två ting framträder allt tydligare i vår tid. Det är Ordets skarpa svärd som åtskiljer det som hör den rena jungfrun till från det som hör skökokristendomen till. Det ena förbereder den rena jungfrun för mötet i skyn då Jesus kommer för att hämta sin brud till sitt bröllop. Det andra är en förberedelse för att motta det ena vildjuret som representerar den falske profeten, som ska göra stora tecken och under.

Vi går mot allt svårare tider. Men för de som har tagit vara på ordet, för dem finns det underbara löftet att dem skall han taga vara på och frälsa dem ut ur den prövningens stund som ska komma över hela världen för att sätta jordens innebyggare på prov. Det finns alltid en rening som står oss till buds, och det är en rening som kommer av lydnad för ordet. Det är vad Petrus uppmanar i sitt första brev kapitel ett, vers tjugotvå: "Rena edra själar i lydnad för sanningen." Alltså: Andens enhet finns i Ordet, inte i toleransen och alliansen.

Jesu seger på Golgata räcker

Predikan av Gunnar Nilsson

Det är underbart att gång på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger. Han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och regerar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud. Det finns ingen annan möjlighet att uppnå evigt liv. Det finns ingen djupsinnighet som övergår dårskapen som Gud lät predikas genom försoningen i Jesus Kristus.

Vem kan utforska Guds kärlek till oss i Kristus Jesus? Han sände sin son medan vi ännu var syndare. Och innan världens grund var lagd, utvalde han oss i Kristus Jesus, prisat vare Herrens namn. Vi sjunger i en sång att ”källan ingen botten har”. Det finns ingen begränsning av de gudomliga realiteterna. Det är en sanning som förkunnats för oss genom Ordet sedan världens begynnelse.

Det står i Kolosserbrevets andra kapitel att ”verkligheten själv finnes i Kristus”. I en nyare översättning: ”verkligheten själv är Kristus.” Då syftas på det tidigare judiska väsendet då man lade vikt vid mat och dryck, nymånad, högtider eller sabbat. Vi behöver inte dömas efter sådana ting, för detta var bara en skuggbild av det som skulle komma.

Kristus var med från världens begynnelse, och Gud utvalde oss i Kristus förrän världens grund var lagd. Vi kan inte tränga in i de eviga perspektiven om tider och grän-

ser, men det är som om skuggan kastades bakåt och man fick se dessa ting på ett förbildligt sätt, det som skulle komma. Det här var dyrbart så länge vi inte hade mött verkligheten. Men nu hade Kristus kommit, man hade sett verkligheten och vittnade om vad man sett och hört. Vi kan predika Kristus som är Guds väsens avbild, och proklamera den verklighet som finns i Kristus för människor i vår omgivning på olika sätt. Vi har hört om behovet och nödvändigheten av att vara vittnen och att tala om det enda nödvändiga. Må Herren leda oss var och en, så att vi kan vara rätta vittnen. I första hand genom vad vi är. Det går ju an att tala och säga en massa saker, men frågan är om det finns en motsvarighet i våra liv. Vi kan också utan ord vara Kristus-människor. Det finns exempel på det. Förhoppningsvis märks det i våra liv att Kristi ande bor i oss, utan att vi talar om det. Människor kan känna, utan att jag går eller uppför mig på något speciellt sätt, att jag är fylld av Kristus.

Det känns om det är rätt ställt med oss, för vi har fått hans rättfärdighet. Vi är inte klädda bara i våra vanliga kläder, vi är iklädda hans rättfärdighet. Det märks och det känns.

Många människor ute i världen har ingen kunskap. Samhället är avkristnat, och det ligger i världens avsikt att få bort så mycket som möjligt av den kristna grunden. Men många människor, särskilt de äldre, har en klarhet om hur det egentligen ska vara i det kristna livet, även om de inte själva vill ta steget att bli en dåre för Kristus. Därför känner de igen atmosfären och tonen när vi börjar yttra oss om saker och ting. Rättfärdigheten är vunnen åt oss, och måste vi vara ljus i världen och salt. För vi är inte av den här världen. Vi är ställda här som fyrbåkar i natten för att leda vilsna människor tillbaka till Gud. Det är ett oerhört ansvar, med tanke på att så många människor går förlorade. Vår uppgift är att proklamera Kristus för dessa människor. Jesus är verkligheten. Verklig-

heten själv är Kristus. Tidigare i detta kapitel som jag citerat, står det:

- Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi byggd på mänskliga traditioner och stadgar, och inte på Kristus.

Vi vet vad det innebär att ha fått våra synder förlåtna, att ha fått möta Jesus och lära känna honom. Det är väldigt underbart och väldigt nödvändigt att gång på gång påminna varandra om detta på ett enkelt sätt. Många gånger kläder man evangeliet i väldigt fina fraser och djupsinniga tankar och teoretiska utläggningar. Det kan ha sitt värde, man kan belysa evangeliet på olika sätt. Men den tid vi lever i, appellerar väldigt mycket till vår förmåga att tänka. Människor har lärt sig under en ganska lång tid att ta till sig information och tillgodogöra sig den på det bästa sättet med syfte att bli en så effektiv och duktig människa som möjligt.

I yrkeslivet är det ju så. Den ena kursen av-

löser den andra. Man måste hela tiden vara uppdaterad, som det heter, för att lära sig mera och bli mer produktiv; bli så bra som möjligt både personligen och för samhället. Också i det kristna sammanhanget kommer detta in. Jag anser att det ligger en fara i denna "kursmentalitet".

Man tar fram en tavla och visar med skisser sådant som kan vara bra för att lära in saker och ting i skolarbetet, och i viss mån har sitt värde i församlingen. Men det viktiga är inte att vi lär oss de religiösa, kristna och bibliska tingen med vårt förstånd. Vi kan bli väldigt kunniga, och lära oss än det ena och än det andra och kunna redogöra för det mest djupsinniga; historiska sammanhang, osv. Men – är du frälst? Har du mött Jesus? Har du prisat honom? Har du gråtit ut inför honom? Har du lärt känna hans kärlek?

Det där är ett annat språk, som har tagits bort till stor del, för att vi ska lära oss så mycket, vi ska förstå så mycket, vi ska se så mycket, vi ska ta till oss så mycket för att

vi i vår tur ska kunna tala om för andra.

Vad gör vi i det sammanhanget? Jo, när vi tagit till oss denna intellektuella kunskap i vårt medvetande, då fortsätter vi i dessa banor. Välutbildade människor kommer in i Guds hus. Det är inget fel att vara välutbildad, men om man använder de välutbildades kunskaper, och tror att de olika metoder och sätt man tillägnat sig i världen ska kunna användas för att nå ut med evangelium, då har man kommit fel.

Var finns den kyrka som inte har en dramagrupp eller dansgrupp eller någon form av spektakel för att lära människorna att på ett enkelt sätt ta till sig evangelium? Det är väldigt farligt att göra saker och ting, som man tror, lättillgängliga på det här sättet. Vi kan få folk att gråta och skratta, bli gripna och engagerade. Vi kan få folk till praktiskt taget vad som helst, om vi är duktiga, kan agera på scenen och uttrycka oss på ett speciellt sätt. Visst kan vi få människors uppmärksamhet. Men –

har de fått möta Jesus? Har de känt ett styng i sina hjärtan? Den första pingstdagen hade de inget av dessa hjälpmedel. Ja, men nu har vi det, kan någon pigg kyrko-medlem upplysa om, så nu har vi det bättre! Men jag tror inte det blir bättre. Det handlar inte om en bra utveckling. Det är viktigt att vi förstår vad vi håller på med. Vi kommer inte längre än vad Herren kan utföra igenom oss genom den helige Ande.

Det enkla, det grundläggande evangeliet vi möter, som de första lärjungarna fick gå ut med när Jesus kallade dem: Följ mig, så ska jag göra er till människofiskare! Det är det vi behöver komma tillbaka till. Det enkla. Vi kommer ingenstans med allting annat. Vi kommer någonstans bara om den helige Ande får smörja oss och vi får förkunna ordet i kraften av den helige Ande så att människor får uppleva styng i sina hjärtan. Det var det man upplevde första pingstdagen.

Vi behöver komma tillbaka till enkelheten och äktheten man hade i början. Man fick ett styng i sina hjärtan. Så blev man Kristi lärjungar, som uppfylldes av hans härlighet. Herren vill uppfylla oss med sin härlighet, sin kraft och sin smörjelse. Han vill låta sin helige Ande uppfylla hela vår varelse, så vi får del av honom. Det här kan inte förklaras. Vi kan inte kläda in ord mycket av det Gud vill göra i våra liv. Vi kan inte arbeta schematiskt, vi kan inte visa: så här är det. Bibeln säger att den som är född av anden, är som vinden. Du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av anden. Det finns inga givna mänskliga ramar och fack att placera in saker och ting i, det finns bara den för oss oberäknliga gudomliga kraften, som vi inte kan tämja.

Gud give att vi kan intas av denna kraft och föras dit Herren vill föra oss – både geografiskt och andligt, så vi kan föras vidare och växa till i hans styrka och hans härlighet.

Se till att ingen rövar bort er med sin tomta och bedrägliga filosofi. Nu var det naturligtvis speciella saker som Paulus hänvisar till här, men det gäller också oss. Tomheten – det finns mycket ord och mycket prat och mycket av det som jag har nämnt

här. Men frågan är vad som är byggt på mänskliga traditioner, och vad som är byggt på Kristus. Låt oss öppna våra hjärtan för Herren! Han var till i gudsskepnad, han räknade inte jämlikheten med Gud som ett byte, står det. Han utblottade sig själv, och blev lydig intill döden på korset.

Det här kan ingen teaterföreställning göra levande för någons hjärta. Men den helige Ande kan röra vid någons hjärta, så han kan se härligheten hos Kristus.

Jesus säger: "I världen lider ni betryck, men var vid gott mod, jag har övervunnit världen." Ofta fastnar vi vid det första – betryck. Vi ser i den politiska världen och i den religiösa världen. Vart ska vi vända oss? Situationen trycker oss ned. Men var vid gott mod, sa Jesus, i alla fall, för jag har övervunnit världen!

Det är seger i namnet Jesus! Han har klätt av makterna och förevisat dem offentligt,

sedan han på korset triumferat över dem. Det är seger i vad Jesus har gjort, och det finns ingen makt i höjden eller i djupet som skulle kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus. Vi behöver uppleva närheten till Herren mer och mer i den tid vi lever. Inte bara i mötena, men i hemmet, på arbetet, ute bland människorna. Ju mer vi känner gemenskapen med Jesus, dess mer känner vi oss som främlingar i världen. Det är en riktig utveckling, eftersom vi verkligen är främlingar i den här världen. Vi är i den, men inte av den.

Bibeln säger faktiskt att vi har kommit till den levande Gudens stad, till änglar i mångtusental. Vi är faktiskt, andligen, insatta i den andliga världen. Vi har omkring oss en stor hop av vittnen. Vi förstår sällan det här, men i gudsgemenskapen,

och när den helige Ande får göra det levande för oss, så kommer vårt sinne att bli upplyst av härligheten i honom. Det finns ingen gräns för denna härlighet, Gud vill föra oss längre och längre. Då blir det så att vi ser tingen med det gudomliga perspektivet. Och inte bara med det gudomliga perspektivet, men på det gudomliga sättet.

Abraham blev allt starkare i tron, för han ärade Gud. Gud hade talat till Abraham. Tiden gick och ingenting hände, men Guds löfte uppfylldes, och Abraham trodde ändå, fastän allting var omöjligt, mänskligt sett. Denna tro är en följd av vandringen med Herren. Det handlar inte om att vi ska tillägna oss någon sorts jag-ska-ha-det-mesta- och jag-ska-ha-det-bästa-attityd genom tron. Det är en annan sak. Men det handlar om den gudomliga härligheten. Ju mer vi kommer i gemenskap med Herren och får uppleva mer av hans kraft, hans smörjelse, hans härlighet, dess mer kommer de yttre omständigheterna; betrycket i världen och det som ser omöjligt ut för människor och omöjligt för oss själva; det kommer att sänkas, och istället kommer det gudomliga att höjas. Och när tron på det här sättet får växa sig större än tvivlet, då blir det en gudomlig proportion på tingen, som är riktig.

För det är inte riktigt att stå med båda fötterna på jorden. Det är ett kärt uttryck att säga att man ska göra det. Men det behövs ingen uppmaning till det, för det sköter ju tyngdkraften om, rent fysiskt. Och det sköter också allt annat, både inom oss och utom oss om. Men Herren vill lyfta vår blick upp mot hans härlighet och hans möjligheter, så vi ser att det finns en annan värld att skåda in i. Där saker och ting händer som inte kan hända när vi ser det på vårt sätt. Och som inte heller kan hända när vi försöker tämja de andliga tingen och stoppa in dem i de mönster vi vill göra.

Det finns en härlighet, det finns en frihet, det finns en storhet, det finns en möjlighet. Vi får lära känna höjden, bredden, djupet, vidden – alla dimensioner, som vi inte har i vår fysiska värld, men som finns i den andliga världen. Gud vill visa oss sin härlighet. Och alltsammans detta äger bestånd i Kristus. För verkligheten själv

finns i Honom.

Den materialistiska världen kan aldrig komma längre än dit förståndet räcker. Men vi har kommit längre. Vi har kommit förbi. Vi har kommit in i den gudomliga härligheten. På ett sätt är vi bundna av de tidsbegränsade, jordiska förhållandena. Men å andra sidan bryts också de fysiska och tidsmässiga gränserna när Gud vill. Jesus sa, när lärjungarna frågade: vem kan då bli frälst. Ja, för människor är det omöjligt, det håller Jesus med om. Men inte för Gud, ty för Gud är allting möjligt, prisat vare hans namn!

När Filippus hade talat med hovmannen, ryckte Herrens Ande bort honom, och han blev senare sedd på en annan plats, Asdod. Målet är inte att vi ska uppleva spektakulära och märkliga saker. Målet är att vi ska komma in i den andliga dimensionen. Inte för vår skull, och för att det ska bli konstigt och märkvärdigt, men för att Gud ska få utföra det han vill med oss. Köttet och anden ligger i strid med varandra för att hindra oss att göra vad vi vill.

Men Gud vill frigöra oss så vi kommer in i övernogslivet. Då kan Gud visa oss vad som är den egentliga verkligheten. Det är inte den materialistiska omgivningen, det är inte de saker människor i allmänhet sysslar med. Eftersom man saknar livet i

Gud så måste man bygga upp stora saker av vad som egentligen inte är någonting. Både i samhället och individuellt ser man ständigt exempel på detta. Man gör hela kulturer på sådant som faktiskt inte är någonting. Det är för det mänskliga ögat verkligheten. Och så ser man på vad de kristna håller på med; att det bara är fantasier och strunt. Men det är ju precis tvärt om! Det är vi som har funnit verkligheten, för verkligheten själv finns hos Kristus. Och det andra är sådant som inte kommer att bestå. Vi har funnit de eviga värdena, de eviga sanningarna. Det Gud har givit oss genom Jesus Kristus.

Det är underbart att gå på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger, han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och regerar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud. Det finns ingen annan möjlighet att uppnå evigt liv. Det finns ingen djupsinnighet som övergår dårskapen som Gud lät predikas genom försoningen i Jesus Kristus.

Det är förstånd att söka Gud, säger bibeln. Den säger också att dårarna säger i sina hjärtan: det finns ingen Gud. Han är visdomens och kunskapens källa. Alltsammans äger bestånd i Jesus Kristus. Honom har Gud givit åt församlingen till att vara

ett huvud över allting. Vi är förenade med Kristus. Han är inte en som vi kommer till någon timme på söndag förmiddag och sen går ifrån, utan han har tagit gestalt, tagit sin boning i oss genom den helige Ande. Vi är förenade med honom. Han är det äkta olivträdets saftrika rot. Vi har blivit inympade i honom, vi som inte var den här sortens träd. Vi var den hedniska, vilda grenen. Men så blev vi tagna ut ur vårt sammanhang och insatta i honom. Så får vi del av samma pulserande liv som är i Kristus, som är i församlingen. Det är i oss, och så strömmar det! Det här är verkligheten!

Det här är vad Gud vill visa oss mer och mer utav; vilken härlighet vi har i honom och vilka möjligheter som finns i honom. Där allt hopp var ute för Abraham, där hoppades han ändå och trodde. Så kunde han bli en fader för många folk. Vi kan också få bli – om inte fader till många folk, i alla fall medlet till att många lär känna Jesus innan han kommer, och få vara med när han hämtar sin församling. Gud må hjälpa oss, och Gud må välsigna oss var och en, så vi får se mer och mer av härligheten och det underbara i vad vi har fått igenom Jesus Kristus. Han är verkligheten, han är sanningen och han är livet. Han vill föra oss vidare till allt starkare gemenskap med honom och med varandra.

Församlingens uppdrag är tidlöst

I ett mer än 50 år gammalt nummer av Midnattsropet (juni 1970) finns följande fortfarande så aktuella text av Arne Imsen att läsa. Det handlar om Maranataförsamlingen då, och idag:

– Sommarens konferens på Malmahed i Malmköping har samlingstemat: "Församlingen - missionen - det profetiska ordet." Det blir förvisso en märkeshögtid. Maranataväckelsen har hunnit tillryggelägga tio år. Det kan vara nödvändigt att blicka tillbaka för att klarare kunna se framåt och hämta kunskap om vad nuet kräver av väckelsefolket. Det är absolut inte stillestånd på den andliga fronten, striden böljar fram och tillbaka, och många förunderliga ting sker inför våra ögon. Vi behöver andlig klarsyn och orientering, så vi vet var vi står, och hur vi ska handla enskilt och samlat. Vår syn på församlingen som Guds instrument och vapen i striden mot ondskans andemakter, bör fördjupas. Våra andliga erfarenheter förmeras och vår frimodighet stärkas i den

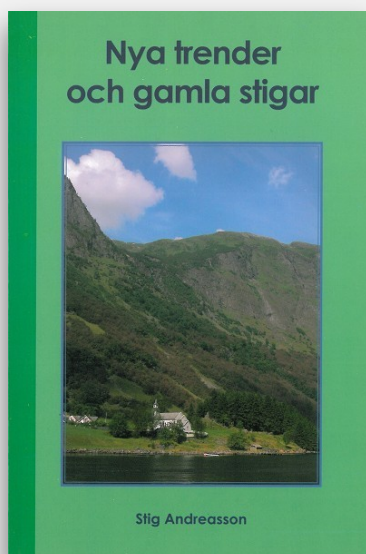
intensifierade kampen om människosjälén. Hur ska de små fria församlingarna och grupperna bäst lösa sina verksamhets- och missionsuppgifter? Det är verkligen en fråga för bön, studium och eftertanke. Dessutom är vi alla i trängande behov av förnyad inspiration och offervilja till osjälviskt arbete för att göra det renodlade evangeliet känt bland de religiöst indifferentia massorna. Då den andliga gemenskapen fungerar så som den bör göra, stimuleras och fostras vi till fruktbärande tjänst i Guds rike. Vårt arbete har en praktisk sida, och vi bör bedja och samtala, studera och lyssna för att få fram de metoder och lösningar Anden för fram, ty då betjänas bäst syftet, att nå ut i hela världen med frälsningens budskap.

Böcker av Frankrikemissionär Stig Andreasson

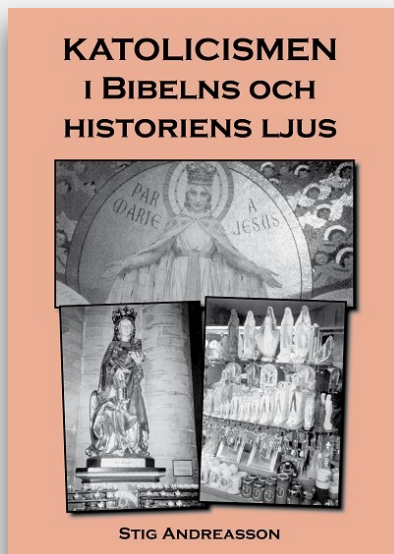
Stig Andreasson verkade under många år som Europamissionär och skrev under sin livstid ett flertal böcker i olika ämnen.

Beställ på förlagets hemsida
www.midnattsropet.se/forlaget
Tel: 070 201 60 20
Epost: forlaget@midnattsropet.se

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 122

Denna bok innehåller artiklar som ursprungligen publicerats i Midnattsropet. De spänner över ett flertal hyperaktuella ämnen och har till vissa delar blivit upphov till debatt och många olika reaktioner. Bibeltroende kristna som läst artiklarna har givit uttryck för sin glädje över att någon har tagit upp dessa moderna religiösa trender till saklig behandling och samtidigt klarat av att visa var vägen går.

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 61

Många anser idag att det inte finns några nämnvärda motsättningar mellan katolicism och evangelisk tro, att vi alla bygger på samma grund. Detta resonemang är emellertid högst missvisande.

Påvekyrkan har lagt till en rad nya dogmer, som är totalt okända i den gamla trosbekännelsen. Det är hög tid att sprida kunskap om vad den katolska kyrkan verkligen står för.

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 82

De kristna kyrkorna är knappast eniga i den så kallade "dopfrågan". I en del samfund sker dopet i spädbarnsålder genom vilken den döpte blir ett Guds barn och medlem av Kristi kyrka. Andra kyrkor döper den nyfödde därför att han redan anses vara ett Guds barn. Det finns också kristna som betraktar dopet som en bekräftelse. Vem har rätt?